

Egyelőre még áll a csata. Vannak azonban optimisták a Lipótvárosban, akik a klubforradalmat baissere jegyzik s abban reménykednek, hogy a 27-én megtartandó közgyűlésig a mesterségesen szított ellentétek elsimulnak s a társaskör belbékéje helyreáll. Ha azonban a hullámok addig nem simulnak el, úgy radikális eszközökkel bánnak el azokkal, akik a társaskör békéjét minden ok nélkül megbolygatták. Így terem egyik ultimátumra a másik, amikor csatázó kedvében van a Lipótváros.

— **A gyorsírói világkongresszus és az eszperantó.** A jövő évben Budapesten tartandó XI. nemzetközi gyorsíró-kongresszus kapcsán a spanyolországi gyorsírók nemrég megkereséssel fordultak a kongresszust előkészítő Országos Magyar Gyorsíró Egyesülethez, kifejtve, hogy ők csak abban az esetben vehetnek részt a kongresszuson, hogyha itt őket eszperantoul értő műtársak fogadják. Ennek folytán az országos egyesület választmánya sürgősen eszperanto tanfolyamok tartását határozta el, amelyek néhány hét előtt megkezdődvén, már igen nagy látogatottságnak örvendenek és szép sikerrel biztatnak. Ugyancsak a kongresszusi előkészületekkel kapcsolatosan érdekes javaslattal fordult a Kolozsvári Gyorsírási Levélzési Klub eszperanto szakosztálya nevében *Biró Árpád* elnök az O. M. Gy. E. elnökségéhez. Indítványozza ugyanis, hogy az ország és a magyar gyorsíró viszonyok, történelem stb. nemzetközi ismertetése céljából „*Bulletin de stenographie*” címen kiadni szándékolt folyóiratot az országos egyesület ne francia, hanem eszperanto nyelven jelentesse meg. Az indítványt az Országos Magyar Gyorsíró Egyesület választmánya legközelebb fog foglalkozni.

— **A nagygyakorlat és a monitorok.** Még sohasem voltak annyi ideig Szegeden a monitorok, mint most. Ennek oka az, hogy a nagygyakorlatok Szeged környékén lesznek s a manőverbe bevonták a dunai flotillát is. A nagygyakorlatok kezdetéig a szürke kis hadihajók pár napra eltűnnek Szegedről s a Tisza különféle részén gyakorlatoznak, de aztán visszatérnek s Szeged marad a székhelyük a nagygyakorlatok végéig.

— **Gyermek-majálisok.** A szegedi kisdudó és jótékony nőegyesület által fentartott kisdudó intézetekben a szokásos nyári gyermekmajálisokat a következő sorrendben tartják meg: A belvárosi ovodában június 24-én, a felsővárosi és rókusi ovodákban június 25-én, a móravárosrészi és a Petőfi-sugaruti ovodákban június 26-án, az alsóvárosi ovodában és a Váradi-utcai menhelyben június 27-én. Az ünnepély mindenütt az illető ovoda udvar kertjében délután 4 órakor kezdődik.

— **Kötelezővé akarják tenni a vizórát.** A vízvezetési bizottság szombaton délután öt órakor ülést tart és letárgyalja a vizórák kötelező bevezetésének az ügyét, illetve e tekintetben javaslatot tesz a tanácsnak.

— **Szeged és a selyemtenyésztés.** A selyemtenyésztési felügyelő kérdést intézett Szeged város tanácsához, hogy a külterületen mennyi szederfa állhat a selyemtenyésztés rendelkezésére. A tanács azt válaszolja, hogy a külterületen körülbelül négyezer csemete és kétezer fa van jelenleg. A hatóság a jövőben gondoskodni fog a fák szaporításáról. Selyemtenyésztéssel a szegedi tanyákon, a külterületen is foglalkoznak, de annak az elismerésre méltó nagy buzgóságnak, amelyvel *Bezerédj Pál* a selyemtenyésztés ügyét fölkarolta, nálunk koránt sincs még olyan szép eredménye, mint másutt. Most már az ország minden részében vannak olyan falvak, amelyek lakossága nagy szorgalommal üzi a selyemtenyésztést. A munka mindössze pár hetet igényel s olyan természetű, hogy nagyobb gyermekek is könnyű szerrel elvégezhetik. Egyes falvakban a lakószobákat valószínűleg selyemtenyésztési telepekké alakítják át májusra és június első felére. Faállványokat készítenek, amelyekre nádat, vagy vékony léceket raknak. Ezeket lakmározzák a

szederfaleveleket százával a selyemhernyók. A falu utcáin folyton tépik a szederperfa leveleit a gyerekek, leányok, asszonyok, mert a hernyók sokat és gyorsan fogyasztanak. Ha azután ilyen időtájban begubóznak a hernyók, a gubókat a selyembeváltók jó pénzért megveszik. Van sok szegény család, amely 4—5 heti türelmes gondozásért 60—80—100 koronát is szerez. A szegedi tanyákon érdemes volna nagyobb propagandát csinálni a selyemtenyésztésnek.

— **A légszeszgyárat kibővítik.** A szegedi légszeszvilágítási társaság a villamos telep kibővítése végett kéri a várostól a régi vágóhid területének átengedését. A tanács a területet átengedi a gyárnak, de kiköti, hogy azt kőkerítéssel vegye körül, ami területre pedig a bővítéshez nincs szüksége, az után évi 30 korona bért tartozik fizetni. A gyárat szénraktárral, egy kéménnyel és egy lakóházzal bővítik ki.

— **Rejtélyes ciankáli-mérgezés.** Brüsszelből jelentik: Brüggeben rémes tragédiának lett áldozata egy portugáliai házaspár. Az eset annál izgatóbb, mert érdekes politikai háttérrel van. A vizsgálat eddig a következőket állapította meg a titokzatos szennyezésről: A házaspár neve *Paréns*. Az asszonyt, akiről eleinte azt hitték, hogy törülközővel fojtották meg, ciankáli befecskendezéssel pusztították el és pedig valószínűleg a saját beleegyezésével ölték meg. A szomszéd szoba lakónője azonban azt állítja, hogy a falon át zajt hallott és amikor jobban odafigyelt, egész tisztán hallotta, amint egy kétségbeesett női hang többször ezt kiáltotta:

— *Nem akarom! Nem akarom!*

A férfi sem élt már és megállapították, hogy a saját testébe is három ciankáli befecskendezést tett. A rendőrség azt sejtí, hogy a férfi portugál royalista vezér, vagy annak valami rokona, akinek az lett volna a feladata, hogy Brüggeben expedíciót szereljen fel a portugál royalista ellenforradalom érdekében. A belga kormány elhatározta, hogy az összes Belgiumban levő portugál emigránsokat kiutasítja. Vagy háromszázan lehetnek, többnyire 18—30 év között levő fiatalemberek, akik mindenkor csak rövid ideig tartózkodnak egy helyen, hogy a rendőri bejelentést elkerüljék. Egy szállító hajót és három vasuti kocsit, belga gyárakból eredő és Portugáliába szánt fegyverekkel és lőszerrel lefoglaltak.

— **Huszonhat óráig víz alatt.** A Glauco tengeralatt járó naszád bravuros gyakorlatot vitt végbe az arzenál vízmedencéjében. Teljes felszereléssel és legénységgel leereszkedett a mélységbe s pénteken délelőtt 11 órától fogva szombat déli egy óráig maradt a víz alatt. Mikor végre felszínre jött a Glauco, az orvosok megvizsgálták a matrózokat, mert féltették őket, hogy a nagy mélységben az erős víznyomástól bajuk lesz. Valamennyi tengerész jól állotta a nehéz próbát.

— **A gyöngyhalász büne.** Newyorkból az a hír érkezik, hogy az angol királyné közbenjárása folytán a közeljövőben alkalmasint meg fognak kegyelmezni Jumbo *Adam* gyöngyhalásznak, akit egy *Charles Jones* nevű társának meggyilkolása miatt husz esztendei fegyházra ítélték és aki büntetését Illinois állam déli fegyházában tölti ki. Adams valamikor gyöngyhalász volt s mesterségét több alkalommal a Wabash folyó mentén üzte. Egy napon emberei csónakjaikban az összeszedett kagylók felbontogatásával voltak elfoglalva, hogy az esetleg talált gyöngyöket kiszedjék. Az egyik munkás, *Charles Jones* szokatlanul nagy és értékes gyöngyöt talált, amit észrevétlenül el akart lopni s a zsebébe csuszattatta. Adams, aki rendszerint szemmel kísérte embeinek a munkáját, észrevette a tolvajlást s visszakövetelte a gyöngyöt *Jonestól*. A leleplezett tolvaj dühében munkaadójára rohant s hatalmas kést rántva, le akarta szumni; Adams ekkor, hogy életét megmentse, revolvért rántott s agyonlőtte támadóját. Az ékszer természetesen előkerült s azt nemsokára eladták, hogy a vételarat Adams védelmére fordítsák,

akit gyilkosság miatt helyeztek vád alá s akit a bíróság később huszévi fegyházra ítelt. A drágakövet egy newyorki gyöngykereskedő vásárolta meg ezerkétszáz dollárért, aki később egy londoni ékszerésznek adta el. Ettől került a gyöngy a királyi család birtokába s jelenleg is a királyné egyik nyakláncának a díszét képezi. A királyné tudomást szerzett a gyöngy történetéről s nyomban érintkezésbe lépett Adams ügyvédjeivel, sejtteni engedve, hogy szívesen fog közbenjáró lépéseket tenni az elítélt ember szabadonbocsátása érdekében.

— **A két Pozsár.** Az alábbi levelet kaptuk: Mélyen tisztelt Szerkesztőség! Mindenekelőtt megköszönöm, hogy a *Délmagyarország* június 16-iki számában a hírek rovatában *Az utolsó dalom* címen legujabb dalfüzetemről ismertetést adni szívesek voltak, azonban egy kis tévedésre kell felhívnom b. figyelmüket. A cikk így kezdődik: *Az utolsó dalom*. Pozsár Antalnak, Erdélyi Kálmán, cimbalmosának... stb. Én — kérem alázattal — nem vagyok Erdélyi Kálmán, cimbalmosa, hanem a *Szegedi Deák-Otthon internátusban*, mint felügyelő-tanár, működöm. E tévedés bizonyára onnan van, mert ő is szokott írni dalokat. *Pozsár Antal*.

Mindenesetre örvendetes, hogy Szegeden már van annyi Pozsár, hogy össze lehet őket tévesztetni.

— **Kavarodás Kinában.** Pekingből jelentik: *Tangsaoji* még nem tért vissza Pekingbe, bár *Juansikkaj* vasárnap Liangsi nevű titkárát külön vonaton Tiencsinbe küldte, hogy a miniszterelnököt visszatérésre szólítsa föl. A mai minisztertanács határozatából Liangsi ugyane megbízással ismét Tiencsinbe utazott. Az elnök és a kabinet többi tagjai a miniszterelnök titokzatos elutazását érthetetlennek mondják. Ugy látszik, *Tangsaoji* semmiképp sem akar visszatérni. Magyarázata ennek valószínűleg a kantoni hatóságok ama közlése, hogy *Kanton függetlenségi proklamációt akar kibocsátani*. A mandzsuk katonai osztály, mely a nyári palotában volt bekvártélyozva, Pekingbe indult azzal a bevalótt szándékkal, hogy a zsold fizetését követelje. *Juansikkaj* csapatai szembeszálltak velük és megakadályozták a lázadás nyílt kitörését. A mandzsuk katonaság vezérét letartóztatták. Sanziból és Santungból érkezett hírek szerint ott is lázadás készül, mert a katonák nem kapnak zsoldot. Szükséges volna, hogy a kormány legkésőbb holnap erre és más célokra pénzt kapjon. Ebben a helyzetben a kormány a nemzetközi bankcsoporthoz fordult, mely három millió taelt engedelmezett. E nyugtalanító jelenségek ellenére *Juansikkaj* befolyása állandóan növekszik és a helyzet is javul. *Tangsaoji* visszalépése csak a kormány erősödését jelentené. *Tangsaoji* kijelentette, hogy vissza szándékozik lépni, mert elvesztette bizalmát pártjában és az idegenekben. *Tangsaojit* igyekeznek a szándékától eltéríteni.

— **Drákói rendelet.** A rendelet, amelyet ilyen jelzővel Newyork távirás kisasszonyai láttak el, a távirák intézőjétől származik s kezeken eltiltja a hölgyeket attól, hogy a hivatalban kívágott nyakkal és rövid ujakkal jelenjenek meg. Newyorkban — úgy látszik — sehogyan sem tudnak belenyugodni abba, hogy a nők a férfiakkal folyó örök harcba belevigyék azokat a fegyvereket, amikkel a természet sietett segítségükre. Nem tudják megszokni, hogy a mai nők ezeket a fegyvereket a nagyanyáink erkölcesinél szabadabb módon csillogtatják. Néhány hónappal ezelőtt történt s akkor mi is beszámoltunk róla, hogy a férfiak molesztálása miatt felszólaló hölgyek panaszaikra egyik két város rendőrkapitánya egészen különös intézkedést léptetett életbe a nő-detektívek gárdáját. Ezek tapasztalatai alapján pedig meghozták a határozatot, amely ugyan mi is lehetett volna más, mint hogy az egyszerűen öltözött hölgyeket senki sem zaklatja, ellenben a cifra ruhásokat igen, tehát: tessék egyszerűen öltözködni! A fenti rendelet pedig oda mutat, hogy a távirák direktora egy véleményen van a rendőrkapitányokkal s ezért tiltja el alkal-